

2014. Honderd jaar eerder, in 1914, begon De Grote Oorlog. Dat gaf mij aanleiding om met zekere regelmaat honderd jaren terug te blikken en naar mogelijke overeenkomsten te zoeken in het eeuwlaterere jaar 2014.

Reeds in het eerste verhaal, De Boemerang, voorvoel ik een terugkeer van rampspoed, zomaar, in een laatste alinea. En het wordt spannender wanneer de 28^e juni nadert, de 28^e juni 1914 toen het fatale schot werd gelost.

Ook in Baby Yar (29), De Poetinfan (32), De Hamansratel (34) uit ik vermoedens, lastige vermoedens, ook vanwege de tegenstrijdige berichten omtrent de situatie in Syrië, zoals De Moord (43) en De Gevangene (67).

In juni 1914-1918 (73) en De Ouverture (83), alsmede De Propaganda (85) schrijf ik bezorgd over de komende jaren; over een papieren kogel die “straks” de wereld in brand zet, zichtbaar geworden acht jaar later...

Nog enkele toespelingen maak ik in De Sikkkel (87) en De opblaasbeer (100).

Zo zijn er meer en achteraf, na het teruglezen een ruime tien jaar later, ben ik verbijsterd over wat ik toen schreef en omschreef, nu in zekere mate realiteit is geworden, louter omdat ik destijds de gebeurtenissen in een logische context trachtte te plaatsen. Naast wat geopolitieke duiding, in 2014 genoot ik van de speciale manier van reizen met een grote truck, hier en daar overdacht ik levensbeschouwende anekdoten en stelde die op schrift, alsmede hoe intens ik genoot van de steeds wisselende omgeving waar ik in en doorheen reed.

Moge de lezer genieten en zich verwonderen over de 144 verhalen die thans voor u liggen

Willem Grünbauer, April 2025

INDEX

JANUARI

- 1: De boemerang
- 2: Op eigen wielen
- 3: Diagonaal
- 4: Terrijds
- 5: Het vorstinnenooog
- 6: ETTY
- 7: Chez Jojo
- 8: Gisteren
- 9: Het zwijgaccent
- 10: Het jarenheen
- 11: De Parnassus
- 12: De doorbraak

FEBRUARI

- 13: De weektaak
- 14: Die Mutti
- 15: De spirellibocht
- 16: De storm
- 17: De oproep
- 18: De lokroep
- 19: Crupelandt's stad
- 20: Het modellenbureau
- 21: Het kaalhout
- 22: Het idee
- 23: Gloria
- 24: De vervolgstaat
- 25: Peter van Pels
- 26: De muziekstadt
- 27: Het tweestromenland

MAART

- 28: De navicijns
- 29: Babi Yar
- 30: Het moordgoud
- 31: De Bourgogne
- 32: De Poetinfan
- 33: Brusland
- 34: De Hamansratel
- 35: De landhoek
- 36: Het kinderijsje
- 37: De klemgeest
- 38: De bloedklank
- 39: De zwerftocht

APRIL

- 40: De afrapper
  - 41: Het stroomgebiet
  - 42: De vilganisering
  - 43: De moord
  - 44: De wraak
  - 45: De Odenwaltmozart
  - 46: De wraaktrofee
  - 47: De ruitbreuk
  - 48: De heksenzang
  - 49: Laat
  - 50: 28 april 2014
  - 51: De krantloze
  - 52: Het werkverbod
- ### Mei
- 53: De Ginkiostad

- 54: Het zilverwit
- 55: De berenslaap
- 56: Een rusttijdexegese
- 57: De Beroepsrenner
- 58: De gewetensmoord
- 59: Het fumoir
- 60: De biltong

JUNI

- 61: De afbraak
- 62: De huiver
- 63: Maandag de vijfde
- 64: De hebmens
- 65: De treiters
- 66: De klappertandroos
- 67: De gevangene
- 68: De pomeni
- 69: Het nummer
- 70: Zuid-Franse kersen
- 71: Het gehuil
- 72: Artur Zajtich
- 73: 1914-2014
- 74: De helden

JULI

- 75: 1 juli 2014
- 76: De oleandergeur
- 77: De terugblik
- 78: Vreemd? Vreemd!
- 79: Schaken 1938
- 80: De zwerfkei

81: Het destijds	103: De eindtijdverbruiker	NOVEMBER
82: De morgendauw	102: Het wuifgras	124: Rapunzel
83: De ouverture	103: De gabbers	125: Het kantelpunt
84: De kleur	104: De zelfkennis	126: Prinsheerlijk
85: De propaganda	105: De oudejaarsdag	127: De zilverklei
86: Het handjeklap	106: השנה ראש 5775	128: Het herhaaloog
87: De sikkkel	107: Het tijdsblad	129: De bladdans
88: De voeten	OKTOBER	130: De 119
AUGUSTUS	108: Het wolvengehuil	131: De dichtwijn
89: De laatste junidagen	109: De notmoeting	DECEMBER
90: Radio één	110: De schade	132: De corona's
91: Terrijds	111: Het madurodamdenken	133: De tirantijd
92: Dalles macht pasles	112: De galmbak	134: De Giulia
93: De tegenstroom	113: Vesoul	135: Decembermaandag
94: Het gisten	114: De orage	136: De overbrugging
95: De scheiker	115: Salvador de tweede	137: De aardverschuiving
96: Augustus	116: De damesvoet	138: De beeldcultuur
97: De lipstick	117: Het andersstil	139: Boekloos
98: Kathleen	118: De dijk	140: Het pharmagif
99: De loodjes	119: De toverwind	141: De ster
SEPTEMBER	120: De onzinwind	142: De nederstasie
100: De opblaasbeer	121: De hond	143: De digisument
101: De bliksem	122: Eurminaal	144: Open vensters
102: De enkeling	123: De breuk	

Maandag 6 januari 2014

De boemerang

De houtblokken, afkomstig van oude kozijnen van de omliggende flats, stapelden zich op in de kleine achtertuin, voorraad voor de zwarte potkachel waarin alles werd opgestookt en november was erg koud geweest; in de avonduren haalde ik de lange balken op die ik uit de afvalcontainer viste op de plek waar het hout door kunststof werd vervangen en in het weekeinde zaagde ik ze met een geleende kettingzaag in handzame blokken waardoor zo rond december de achterplaats overvol met potentiële huiswarmte lag.

Het jaar begon, 2014, zoals elk jaar, zonder enige zekerheid; niets lijkt voorspelbaar, onvoorspelbaar, die ene kogel in juni, honderd jaar geleden, waardoor Europa fundamenteel veranderde en de aftocht van onze westerse cultuur inluidde die nog heden voortduurt en zich naar de ineenstorting spoed; ondanks alle euforisch geuite geluiden blikte ik het nieuwe jaar in, sloeg de ogen op en trachtte over de horizon van het bestaan te kijken en voorvoelde: het gaat mis, in zoverre, dat de muren van de eurovesting er zo wankel bij staan dat ze op instorten staat; één zetje, één net even té grote leun tegen één of meerdere pilaren en de hele boel kukelt, zonder een greintje Simsonskracht, ineen.

De eerste reis, de heenweg, de eerste reis met de DAF CX'), de kleinere uitvoering van de door mij achtergelaten XF, is eenzelfde reis, met zelfs dezelfde soort goederen, als de laatste reis met de oude Daf, bestemming Retiers, Bretagne, nabij Rennes, dit keer een reis met een vervelende tussenstop.

Net even na Doullens: op de weg tussen Arras en Amiens ontving ik een stopteken van de gendarmerie en bij controle bleek in het voertuig door raadselachtige redenen geen zogenaamde vervoersvergunning aanwezig; oponthoud twee uur en vanwege het ontbreken van dat ene noodzakelijke A-viertje 750 euro; het minimumbedrag wat er in Frankrijk voor staat, ondanks het feit dat een exemplaar vanuit Amsterdam werd gefaxt.

Het oude jaar destijds verliep knallend en rokend, we liepen januari binnen en in de tweede en derde week liep de temperatuur op tot lenteachtige hoogten; op de hoek van de Nassaukade en de P.C. Hooftstraat, bij mijn voormalige werkgever, stond reeds een witte Prunus prachtig te bloeien, zelfs de vogels waren in de war en thuis begon ik, luisterend naar grote weervoorspellers van die dagen, de houtvoorraad in rap tempo op te stoken zodat ik niet de hele aankomende zomer een tuintje had met in de weg liggende houtblokken en de kinderen daar niet konden spelen.

Toen, toen leerde ik dat alle voorspellende toekomstblikken louter drijfzand bleken, want nadat ik in de eerste warme week van februari de laatste kozijndelen aan het vuur had prijsgegeven, werd Nederland overvallen door een onverwachts strenge vorst, zo streng, dat enkele weken later ene Evert voor de tweede keer de iisfretterstocht won en ik tot ver in maart nog met dure kolen heb moeten slepen om het thuis maar warm te houden; misschien hadden de voorspellers wel gelijk, maar toen werkte het weer allerminst mee.

Toch ook zijn er kenmerken, kenmerken die een eeuwenoude cultuur aantasten; het verval van in die cultuur ontwikkelde waarden en inmiddels hebben we alles opnieuw gekleurd en geverfd, maar de huidige kleuren zijn asgraauw vergeleken bij de kleurenpracht van enkele eeuwen terug, de aarde werd van zon, maan en sterren losgekoppeld waardoor het, ondanks alle lichtvervuiling, donkerder en killer werd, de mens voortijlend in een oneindig iets, zonder zin en waar alles zijn doel aan het verliezen is; het moderne Europa met zijn wetenschap, techniek, kennis en poen blijkt niet in staat de zelf opgeroepen crisis en problemen te bezweren en kweekt een ongevoelige, moreelloze massa, monostatussen van het laatste uur, uitgebuitene en zij die uitbuiten, de drie demonen, Kapi, Commu en Fascis verdringen zich op en om de stoep, reikhalzend en wellustig naar ongebreidelde macht; de door Nietzsche aangekondigde twee eeuwen naderen de ontknoping; wie de juiste bril voorhanden heeft en de komende maanden van 2014 inkijkt, ziet net over de horizon apocalyptische lichtflitsen die er niet om liegen; over een goede 172 dagen is het 28 juni!

Een warme, bijna zwoele wind, vanmorgen, rond vieren vertrok ik met mijn nieuwe partner voor de komende tijd. Nee, ik zeg niets meer, zeker niet over het weer; het kan, ook al bloeide langs de Seine bij Les Andelys de Japanse Kers reeds roze, nog alle kanten op, van kwakkelwinter tot strenge vorst; gebeurtenissen, en ook niet het weer, laten zich niet voorspellen. Onstuimig verliep de dag, straffe wind over opschietend winterkoren, en ook dit keer; zingende vogels met voorjaarsliederen en na negen rij-uur, nabij Alençon, zette ik het voertuig stil terwijl aan de einder een rode vuurbol achter de westelijke horizon de wijk nam.

Onze postcultuur, waarin nooit de hemel, maar wel de hel kan worden nagebootst en in Auschwitz werd voltrokken, naakt in 2014 meer en meer zijn einde terwijl de bange massa zich verstopt als een schuwe Adam in lawaai en sensatie terwijl de crisis door politiek, economie en nieuws bewust verborgen wordt gehouden door een steeds verstikkender welvaart.

De cirkel blijkt opeens rond te zijn, en het schot van 28 juni, na honderd jaren van afkalving, als een boemerang weer terug te keren.

Vannacht in Frankrijk, mijn eerste nachtje in de CX. Vandaag werd ik honderden keren gescand, gefilmd, geflitst, gevolgd; de zelfmoord van het vooruitgangsgeloof; zelfmoord met een honderdjarige boemerang.

Aldus schreef ome Willem.

’) CX, door mij zo genoemd. Kenners weten dat ik een CF bedoel.

Zilverwitte wegen in Noord-Frankrijk, januari 2014

Dinsdag 7 januari 2014

Op eigen wielen

Zoals gewoonlijk, in alle vroegte, maar dit keer toch wat later omdat bleek dat de ingebouwde wekker van de truck het liet afweten; pas over zessen vertrok ik bij Alençon, ruim een uur later dan ik in gedachten had, bleef door donker rijden, Mayenne en Ernèe voorbij en het werd licht, toch nog, laat licht, toen ik over de weg naar Vitré snorde.

Laat licht, want zo westelijk, ja, voorbij de nulmeridiaan die het oosten van het westen scheidt, begint de dag doorgaans later en de uit het zuidoosten opdoemende zonnepool deed vóór mij de zwarte wegen zilverwit glinsteren; niets wees en wijst er op dat er grote veranderingen plaats gaan vinden.

Ja, ik voelde; ik joeg het gevaarte door een wederom nieuwere tijd, 2014, die opschoot, in zoverre, dat de horizon der ontknopingen steeds nader komen en door het glinsterende zilverwit op de lange, rechte wegen met soms prachtige

vergezichten meende ik contouren te herkennen, contouren van het grote onbekende; rond half tien reed ik Retiers binnen, en zo rolde het mij toevertrouwde nieuwe Dafje zijn eerste duizend kilometers in de wielsporen van zijn voorganger aan wie ik nog steeds met enige weemoed terugdenk.

Edoch na het lossen van de melkpoeder vanuit Nederland naar Frankrijk moest het vanaf nu de eigen weg gaan, ja, op eigen wielen verder; eerst naar Angers waar wat lading lag te wachten om verslept te worden naar Roermond en het is altijd een waar genoegen om in de streek zo ten oosten van Bretagne rond te rijden, langs Sergé, over zich kalm voordoende wegen met veel groen en afgelegen dorpjes, steeds voorzien van een laatste boulangerie met Café-Bar-Tabac, in de winter sereen uitstralend, kale bomen met grote bollen mistletoe.

Na Angers nog een tweede klant, eerst een stukje terug, maar dan de weg op naar Laval, dan schuin westelijk naar, wederom, Ernée waar ik in het morgendonker nog langskwam, twintig kilometer verder, Pontmain, voor een meer dan halve vracht, schrik niet, melkpoeder, voor Nederland uit Frankrijk. Gekke wereld, niet?

Een tijdje wachten, want ik bleek niet de enige, en ook niet de enige die melkpoeder van Frankrijk naar Nederland zou gaan verslepen en soms bekruipt mij het gevoel van een zekere nutteloosheid: dat rondzeulen van goederen van hot naar her en via-versa en het is eigenlijk tekenend dat ik mij er niet over verbaasde.

Het donkerde reeds, rond half zeven reed ik de laatste kilometers, eerst over een smalle boerenlandweg naar Buals, dat sneed een heel stuk af, daarna de weg op naar Domfront en vervolgens kwam ik tijdens het avondeten in Flers aan waar ik trachtte de rust te zoeken met een bescheiden versnapering.

Straks in de nabijheid nog een laatste paar paletten, voor België dit keer, waarna ik met de CX de terugreis aanvaard, de CX die, verlatend de sporen van haar voorganger, meer en meer op eigen wielen snort, door streken waar zij wellicht nooit eerder kwam. Wat dat aangaat: ze kijkt met onverzadigbare lampen om zich heen, want teveel gereden langs mijlenlange vangrail en eindeloos snelwegasfalt, is het natuurlijk wel even wennen; twee, drie dagen Frankrijk en nog zag zij de tolgeweg niet.

Het is zo het voorrecht om truck te zijn met een snelwegrijder aan het roer; ze ziet zo nog eens wat, nu rondrollend met mij, op eigen wielen.

Aldus schreef ome Willem.

Woensdag 8 januari 2014

De diagonaal

Een merkwaardige sfeer; winter, natuurlijk; kale bomen, vaalgrijze bomen tussen diepgroene, voorjaars aandoende akkerlanden, hier en daar zelfs een veels te vroege bloei; geel, roze en wit en de buitenlucht is mild, blijft mild, zelf onder een open, nachtelijke hemel.

Zes uur was de afspraak, en kwart voor zes reed ik door het open hek naar binnen; "Dok 4" mompelde een nog slaperige medewerker en ik zette de truck voor dat dok waarna, in tegenstelling tot de Franse gewoonte, meteen begonnen werd met laden zodat ik net na zessen weer vertrok voor een aangename reis diagonaal door het noorden, van zuidwest naar, globaal, noordoost, het eerste uur nog door het morgenduister; van Flers naar het stadje waar in de eerste week van 1944 50.000 Duitse soldaten stierven, gesneuveld in een hevige strijd, Falaise dus.

Vandaar via Vendeuvre naar Crèvecœur en Auge alwaar ik op de weg Caen-Parijs belandde en bij een pittoresk uitzienend wit routiertje even halt hield; om het morgenlicht af te wachten onder het genot van twee petit kopjes koffie.

Langs Lisieux met zijn voorname, karakteristieke kathedraal, op Lourdes na het tweede bedevaartsoort van Frankrijk, en bij Le Neubourg links af op Louviers aan en vandaar over een landtong met links en rechts de Seine, de D 135, dan de brug over naar Les Andelys en via Gournay en Bray naar Marseille, vanuit het weidse Normandië dwars door het Idyllische Picardië, een route waar de CX nog niet doorkwam, althans niet op deze wijze; ze keek zowaar al wiebelend de koplampen uit en de onzinnige ANWB-informatie dat Noord-Frankrijk doods en saai is, blijkt totale nonsens.

Alweer een Crèvecœur, nu een Crèvecœur le Grand, Breteuil, over de D 930, Montdidier, Roye, Neslé en Ham, hier en daar een half uurtje pauze, genietend van het immense Franse landschap, licht bevolkt, licht bewolkt, soms doorbrekende zon en de sfeer; de geheimzinnige sfeer, de vele graftuinen.

Die 50.000 waren niets, niets vergeleken bij het veelvoud wat sneuvelde tijdens een eerdere oorlog, dié oorlog die, dit jaar, een eeuw geleden zijn aanvang nam, langs het stroomgebied van, vooral, de Somme; het maakt de streek mysterieuzer dan ze al is. Over de golvende vlakte zoemt een stil geluid van onuitwisbaar leed, niet alleen honderd jaar terug, maar ook eeuwen daarvoor werd er regelmatig "huis" gehou(w)(d)en; in Sint-Kwinters (het Nederlands voor Saint Quintin), halfweg Brussel-Parijs, staat een monument voor de drie laatste oorlogen, die uit 1500, 1870 en Le Grand Guerre, '14-'18. W.W. twee wordt niet eens meegeteld.

In de middag snorde ik verder, de oude N 29, thans de D 1029, af, langs Guise, een stadje waar zich ooit wellicht de eerste sociale woningbouw ontwikkelde. Onder leiding van enkele utopisten werd er een fabriek gestart waar gietijzeren kachels en fornuizen werden gemaakt terwijl voor de arbeiders voor die tijd luxe woningen beschikbaar werden gesteld en het idee werd inspiratiebron voor de Tsjechische Thomas Batà die in het Moravische Zlin het voorbeeld begon over te nemen.

Een kleine, smalle slingerweg d 960 bracht mij tot Vervins, waarna ik de oude draad weer oppakte; Hirson, de grens over, Chimay en, ditmaal, via Couvin naar Charleroi waar ik "mijn" parkeerplek opzocht, een plekje dat eigenlijk niemand kent; ditmaal deelde ik het geheim met de CX die nog bezig was de vele voor haar nieuwe beelden van de mooie reis te verwerken.

Aldus schreef ome Willem.

Maandag 13 januari 2014

Terrijds

Triest, saai, druilerig, ja, eigenlijk nogal troosteloos; een sombere januaridag zonder enige fantasie, inspiratieloos, zoals zoveel januaridagen; vroeg, te vroeg op, donker, nacht, een lege snelweg met hier en daar een verspreid rijdende collega die klaarblijkelijk ook de file voor wilde zijn en zo kwam ik nog voor zevenen langs de plek in Charleroi waar ik afgelopen donderdag vertrok in de tegengestelde richting en toen richting Nederland ging om de meegevoerde goederen her en der af te leveren; Luik, Roermond en Heino.

Die dag daarop, afgelopen vrijdag dus, stond in het teken van het weer volmaken van de kar voor de komende week; volmaken in Amsterdam en Zelhem terwijl ik toen terloops nog iets in Veghel en Wanroij afleverde; een vrachtrijder komt nog eens ergens.

Op de grens aangekomen, nog steeds donker, trok ik de gordijnen dicht, knapte een uil of twee terwijl vanuit de donkere nacht het daglicht werd geboren en, ondanks dat ze door sombere wolken heen moest reizen, de omgeving met haar

weldaad verlichtte en na de uilen dronk ik koffie bij Jojo en vroeg om een tosti kaas-tomaat die ze even later brengen zou.

Daarna reisde ik verder, onder ongevaarlijke, maar grimmige wolken door, soms zwiepende regen, kaal en stil, 't had wat weg van een enorme dodenakker, alsof niets er meer toe deed, het drukte mij een weinig neer, bijna automatisch, en vol routine, over overbekende wegen, groette als vanzelfsprekend de bomen langs de weg bij Suipes, keek wat gedachteloos op Vitry neer, zwaaide in gedachten naar de gevangenen in Clairveaux en zag terloops spandoeken hangen met SOLDEN op de gevels van Le Clerq, Simply en Carrefour, al zou terrijds, zo het woord bestond, in dit geval een beter woord zijn.

Wie weet; wordt terrijds in januari 2015 verkozen tot woord van 't jaar 2014?

Aan het begin van het einde van de middag te Saint-Apolinaire, onder Dijons rook, een groot deel van de lading lossen waarna ik de werkdag afrondde op een eenzame parkeerplaats, eentje, zeker met het grauwe weer, een hoog somberheidsgehalte; desolaat, om bij zinnen te komen en snel trok ik de gordijnen dicht.

Voor de tweede keer vandaag.

Aldus schreef ome Willem.

Dinsdag 14 januari 2014

Het vorstinnenooig.

Een deel van twee langgerekte stukken, de laatste decennia aaneengesloten tot één lang lint van noord naar zuid en in mijn rollende leven heb ik ze alleen van twee naar drie rijstroken zien uitbreiden; de Autoroute 6 en 7, aan de laatste werd later begonnen maar was eerder klaar, met de eerste werd eind jaren vijftig van de vorige eeuw aangevangen, delen ervan waren eerst nog gesloten voor vrachtverkeer.

Maar toen ik de Europese wegen onveilig ging maken, waren dit de twee echte Franse hoofdwegen; Lyon-Marseille, Parijs-Lyon, met Lille-Parijs en nog enkele korte stukken zo ongeveer de enige snelwegen die het land rijk was, de A-7, Lyon-Marseille, kwam begin jaren '70, de A-6 eind jaren '60 (vorige eeuw uiteraard) gereed.

Mistig, slechts af en toe brak het maanlicht door de wolken, soms westelijk een vanillegele vlek tegen een diepblauwe achtergrond, vermengt met flardengrijs, vooral stil; de eerste twintig minuten dat ik voortdenderde op het zwarte lint, langs

Tournus en Macon, haalde niemand mij in en reed er niemand zichtbaar vóór mij, passeerde Belleville en nadere reeds spoedig de tolbarrière bij Villefrance sur Saône waar het al wat drukker werd.

Recht door, de tunnel door, verboden voor transit(vracht)verkeer, maar ik rekende op op één oor liggende gendarmes en won zo een extra kwartier dat ik anders met omrijden langs de oostkant zou verliezen en kwam zo, met de tunnel als grens, van A-6 op A-7, voort denderde ik, nog steeds als een voorbischuivende schim, maar nu niet meer alleen, kreeg gezelschap van groot en klein, allen voortrazend door een in duister gehulde morgen, het zwarte lint langs de Rhône volgend.

De nevel werd steeds minder, bij het gloren zag ik open plekken, het doorbrekende daglicht liet links en rechts bergtoppen zien, reed over de Issere en de Drôme, na Valence, bij Loriol, er af, op zoek naar een kleintje koffie; reeds was de morgen daar, nog geen acht uur en ik had de kop er af vandaag.

Na drie kwartieren verder, richting Marseille, even langs een versfruitkoopman nabij Orange terwijl zijdelings de Mont-Ventoux als een voornaam vorstin een statige blik op mij wierp; vol ontzag antwoordde ik met een weinig schroom, liep enkele passen achterwaarts, sloeg even een hand voor de mond en liep genoemde fruitzaak binnen.

Voordat de havenstad in zicht kwam, afbuigen naar Aix, Aix en Provence, daarna naar rechts, twee korte stukken snelweg, A-50 en A-52, gebouwd dwars door onmogelijk berggebied met enkele te steile hellingen, om rond de middag te eindigen tussen Bandol en Toulon in Six-Four-le-Plage; tijd om een uurtje te fietsen, want het afleveradres was dicht op zijn Frans, van twaalf tot twee.

De Franse kust van Marseille tot aan Nice, volkomen volgebouwd, geen centimeter lijkt onbenut te blijven, een gekrioel van wegen waarop als bij een volcontinubedrijf onafgebroken auto's karren, een onbegrijpelijke wereld die de voorheen o zo prachtige zeelijn er niet mooier op gemaakt heeft; nergens ademt het nog sereenheid die bij een dergelijk overschoon landschap-aan-zee thuishoort, alles werd geboeid door commercie, paaltjes, middenbermen en volbouw; de verleijking zette door tot voorbij de waterlijn, de prijs die het betaalde voor haar geliefdheid, jammer, vooral ik vond het jammer, omdat ik het zo geheel anders heb gekend, ietwat mismoedig trapte ik wat in 't rond, liet mij verkwikken door de prachtige zonneschijn, door prachtige gele winterbloemen; niet alles blijkt kommer en kwel.

Na het lossen terug, om het drukke Marseille heen, daarna langs de kust, Fos, de oliehaven, de brug over bij Martigues, de bouche in, de Bouche du Rhône, de Rhône-delta, opeens weergekeerde rust, linksaf, rechtsaf, totdat ik de weg op reed

van Salins naar Arles, een weg, ouderwets, niet verpest, zoals toen, stil, prachtig landschap, vlak ook, met kale bomen, soms witbetakt en het de indruk wekte alsof er net een bosbrand plaatsvond.

De zon ging onder, als koperbal daalde ze achter westelijke, gindse bergen, recht voor mij weer de statige vorstin terwijl tussen haar en mij een dik wolkenpak met regen dreef en weldra moesten de ruitenwissers aan. Niet lang daarna vond ik een rustplaats om een volgende nacht van mijn nomadenbestaan door te brengen; nu onder het toeziend oog van de vorstin der bergen.

Aldus schreef ome Willem.

Woensdag 15 januari 2014

Etty

Ruim 2100 jaar geleden werd de heirbaan aangelegd, van Italië naar Spanje en vanmorgen volgde ik het zuidelijke deel, het zuidelijke deel van de Via Domitia, echter geheel door, wederom, door het donker; pas op het einde, in de buurt van Perpignan, kleurde het boven de zee wat rozerood, juist op het moment dat westelijk de maan zich achter de bergen verschool.

Ze zou honderd geworden zijn als ze nog leefde; áls, maar die kans zou klein geweest zijn, want honderd wordt bij lange na niet iedereen; maar het klemt temeer omdat ze vroeger stierf dan nodig; nog geen dertig.

Even, een korte morgen slechts verbleef ik in Spanje; uiteraard, een bocadillo caliente con tortilla liet ik mij niet ontnemen, even verderop, in Figueras, een paar paletten ophalen en toen de neus weer de goede kant op, en oh, wat was het lekker weer; vreemd, midden januari, winter, laaghangende zon en toch voelde het voorjaars; een veeg teken: wat staat ons nog te wachten?

Ze groeide op, eerst in Vlissingen, later te Deventer, studeerde af in rechten en kwam, uiteindelijk, als administratieve een tijdlang bij de Joodse Raad terecht, eerst Amsterdam, later Westerbork en uit dien hoofde genoot ze, voor een Jodin, tijdens de bezetting een tijdlang ongekende vrijheid; regelmatig reisde ze per trein van Westerbork naar Amsterdam en weer terug.

Wat ons te wachten staat, wat ons werkelijk te wachten staat, weet niemand; ook Etty wist het niet. Nadat ik Spanje weer uit was, reed ik bij Perpignan in oostelijke richting, de weg op naar Foix, langs een fameuze. Bergketen, pakweg, dertig kilometer lang, kwam te Maury voor een volgende pallet en toen, meteen weer de andere kant op, terug naar Perpignan en vandaar volgde ik de kustlijn, hield even

pauze in een uitgestorven zomerdorp, wandelde een wijle op het zand langs de zee terwijl de horizon door een besneeuwde bergtop werd getekend. Even verderop, langs de wegberm, gele paardenbloemen, zo vreemd, half januari.

Het was de iets oudere professor die mij als eerste op haar spoor zette; in zijn boek *Treinen naar de hel* wordt voor 't eerst een analyse gegeven van Etty, een bijzondere psychoanalyse, van een in weelde levende jonge dame die steeds meer oog krijgt voor het kwade dat ze in haarzelf, ja, bespeurt in elk mens en daardoor steeds meer compassie krijgt met de bezetter, en later, haar belagers; medelijden met zo'n gestapoknaap die haar gruwelijk afsnauwde. Merkwaardig. Ze liet een dagboek na dat meteen na de oorlog bekend was, maar pas in 1981 in druk verscheen.

Aan het begin van de middag verder laden, nu in Narbonne, bij een adres waar ze nooit moeilijk doen; al was 't voor morgen, het zat er rond half vier in en toen, toen richting huis; er wacht nog één klant, net boven Lyon, op mij.

Weinig is bekend gebleven; zijzelf, haar twee broers, Micha en Joop, alsook haar ouders, overleefden Auschwitz niet; alleen haar dagboek, dat nauwelijks twee jaar van haar leven beschrijft, bleef als schrijvende getuige achter. Reeds op zeven september '43, een dag na haar laatste aantekening, vertrok ze vanuit Westerbork naar het oosten met een nu te bekende bestemming.

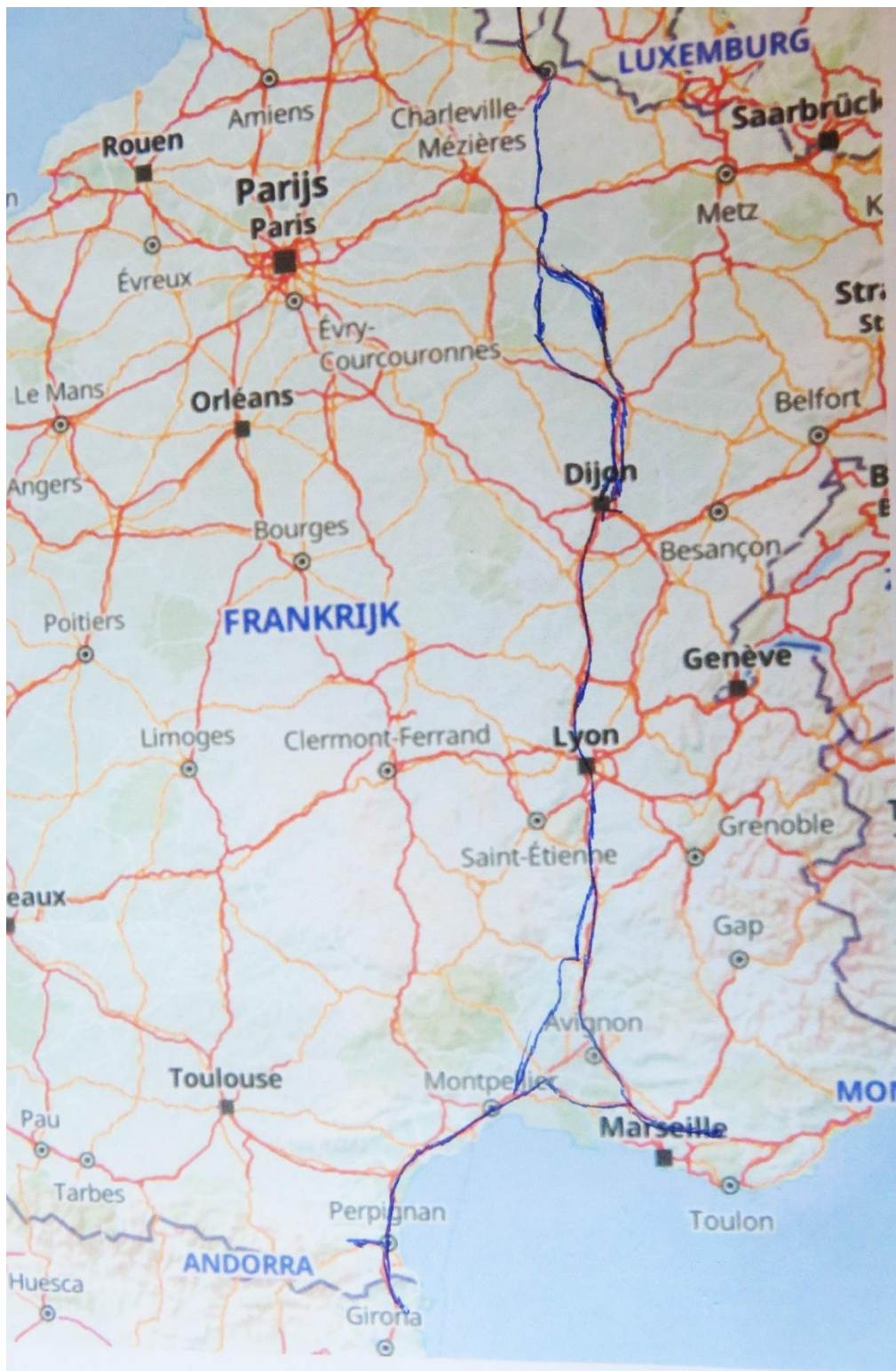
Terug, langs Montpellier en Nimes, vandaar de weg op langs Remoulins naar Bagnols, net ervoor een verlopen routier met nieuwe eigenaars, maar zo te zien wordt dat nooit wat. Eigena(a)r- en resse rookten aan de bar en ik wilde graag wat verder rijden, maar reeds opgenomen rijtijd verbood mij tot verder gaan. Een bord eten uit rokershanden, bedompt, ik ken wel betere knaagschuren, hoewel; het voedsel zelf ging nog wel, zei het matig; snel vluchtte ik de stuurhut in.

Ze weigerde onder te duiken, en tja, waarom zou ze! Voor velen regelde ze de reis, zorgde voor alle nodige informatie, kans om onder te duiken had ze overigens volop; ach, het zou in Silezië misschien zo slecht nog niet zijn. Na haar vertrek op 7 september kwam ze dagen later aan, verzwakt, uitgemergeld, leefde nog twee maanden en tijdens de bittere Poolse koude bezweek ze, eind november, nog geen dertig jaar oud.

Gemangeld, vermoord, en toch stierf ze niet; door haar dagboek kwam ze, 38 jaar later, terug, leeft ze voort, ook na haar honderdste.

Als waarschuwing en getuige; om nooit te vergeten!

Aldus schreef ome Willem.

Routekaartje, ca 1000 liter brandstof, 2900 kilometers

13 – 17 januari

Vrijdag 17 januari 2014

Chez Jojo

De Europese winterkou is vreselijk, de bovenloop van Maas en Rijn zijn bevroren, in Marseille sneeuwt het, De Seine in Parijs is een ijsbaan en in grote delen van Spanje daalt de temperatuur onder de tien graden zodat daar de doden niet meer kunnen worden begraven; Nederland ontspringt de koudedans, het komt nauwelijks onder de min tien graden; die winter blijkt een ouverture te zijn voor het vervloekte jaar 1914 waarvan enkele maanden later het startschot klinkt.

Het is druk bij Jojo op de grens tussen het Franse Rocroi en Belgische Couvin, de koffiemachine maakt overuren en diverse breedte- en zwaartransporten maken zich gereed voor vertrek, het Franse land binnen wat na zonsopkomst is toegestaan; zelf heb ik inmiddels al aardig wat kilometers verorberd, wat glooiend asfalt achter de oplegger zien verdwijnen.

In tegenstelling tot een eeuw geleden blijkt de Eurowinter zacht, wellicht té zacht, misschien niet zozeer rond Bagnols sur Seize, waar ik gisteren vertrok, en Montelimar, waar ik even later een wakkermakertje tot me nam, maar toch wel erg zacht voor en na Lyon waar het in andere jaren toch een stuk kouder is.

In de buurt van Belleville, een tiental kilometers de bergen in, net achter Vilé-Morgon, zou ik nog een tiental dozen ophalen en daarvoor zou ik met een dikke veertig ton de smalle en steile wegen over moeten kruipen; op zich geen bezwaar, geen probleem zelfs, maar ditmaal verkoos ik toch een wat gemakkelijker oplossing te vinden; aangezien het eerste blokje rijtijd ten einde liep, parkeerde ik het gevaarte bij een bevriende wijnboer, net buiten Belleville, en net vóór de smalle route, de bergen in, naar een hoogte tussen zes- en achthonderd meter en aldaar belde ik met het adres waar de tien dozen stonden, kreeg een sympathieke stem aan de lijn, ook al sympathiek omdat hij meteen bereid was de tien dozen zelfs even de hoogte af te rijden zodat mij veel gekronkel, maar zeker ook een dik uur rijtijd bespaard bleef. Nee, niet dat ik opzie tegen dergelijk werk, danwel het "niet leuk" zou vinden, integendeel, maar soms wint bij mij ook de realiteit het wel eens van het genoeg; er werd immers ook een, pakweg, 50 liter brandstof bespaard.

De verdere dag stond in het teken van de terugreis, een reis door wind en regen, vooral regen; de nationaal af tot aan Macon, een stuk snelweg naar Dijon en vandaar, heerlijk genietend van het druilerige regenweer, door dorpjes en stadjes; Orville, Langres en Rolampont, uitzicht over oneindige velden en akkers, soms profetische vergezichten, indrukwekkende wolkenpartijen en toen ik van Nogent

via Biesles naar Chaumont snorde, ontwaarde ik aan de verre horizon een prachtige witte, heldere streep dat het einde van de regenzone inluidde.

Inmiddels schemerde het, en na een pauze nabij Chaumont snorde ik nog een dik uur in 't donker verder, tot Vitry le François, overnachtte bij een middelmatige, maar altijd goed bezochte haptent; wederom bleek het niet koud, niet januarikoud.

Het daglicht breekt langzaam door, de breedte-transporten vertrokken reeds en Jojo wast de morgenkopjes af; op de achtergrond Franse chansons uit een krakende radio, soms oude liedjes die ik nog uit een ver verleden ken, afgewisseld met allerlei opgewekte gesprekken, een wisselgesprek tussen een presentatrice en presentator; ze kakelen snel en slechts zo af en toe versta ik waar het over gaat; vrijwel altijd over niets; ik vraag Jojo om nog een laatste koffie.

Heldere nacht, bijna volle maan en hele stukken wolkloos: het regenfront week naar elders; zo reed ik van vanmorgen vroeg door een doodstille wereld, Chalons, Suipes, Charleville-Mezières, tot aan de grens waar ik het daglicht afwachtte, wacht totdat de kilometers, die ik thans nog voor de gril heb, filevrij, danwel filearm zijn.

Nog steeds is het allerminst winterweer, een eigenaardig jaarouverture; en nog steeds houdt het mij bezig: wat staat ons, honderd jaar na dato, te wachten?

Nog even afrekenen, au revoir a Jojo, en dan taai ik weer af.

Aldus schreef ome Willem.

Dinsdag 21 januari 2014

Gisteren

De flat was hoog, zoals overal in de omgeving en ik besepte dat ik hier vroeger wel eens kwam toen het nog allemaal grazige weiden waren met verspreid staande boerderijen. Pakweg veertig jaar terug, iets eerder al, begon men in de omgeving te bouwen, eerst woningen, later kantoren, dreven en industrie.

Het was een kille dag, maar gelukkig weinig wind dus was het wel uit te houden zo achter bij de oplegger die ik bij één van de hoge kantoorreuzen had weten te

parkeren door omzichtig tussen divers straatmeubilair en geparkeerde voertuigen heen te manoeuvreren. Ergens vanuit het hoge kantoor ontving ik steeds één palet, gebracht door twee opgeschoten jongens, werkstudenten of zo, maar die daarvoor wel het halve gebouw door moesten struinen.

Zo nu en dan liep ik even het benedenvertrek van het hoge pand binnen waar zich een lunchroom, speciaal voor hongerige pennenlikkers en beeldschermkijkers, bevond en ik kon mij er, met een warme beker koffie, even warmen; op één van de zijwanden stond in grote letters een Engelse tekst, die, vertaald, luidde: "het is niet het moeilijkste mensen te leren omgaan met nieuwe ideeën, maar het moeilijkste is om mensen te leren de oude ideeën te vergeten".

Het duurde bijna vier uur voordat de laatste palet ergens vanuit de wolkenkrabber in de oplegger stond; met enige stuurmanskunst wist ik het voertuig uit haar benarde positie te bevrijden; het was lang geleden dat ik een soortgelijke klus te doen kreeg; laden midden tussen hoge kantoren van de Bijlmer. Bij het vertrek dacht ik nog even terug, aan de eerste doorgaande hoofdweg die hier kwam en waar ik destijds tijdens mijn rijlessen in een mini-Simca wel eens overkwam: alles was nog niets hier; slechts hier en daar groeide de eerste honingraatwoning, realisatie van de plannen van ene Van Hall, toen burgemeester van Amsterdam.

Inmiddels een stadsdeel met geschiedenis; oplossingen van toen werden in later tijden problemen, criminaliteit vierde soms hoogtij, ik herinner mij de Gliphoeve waar het toen niet erg pluis was; een flat die ooit bezoek kreeg van een neerstortend El-Al-toestel; later werd, na herstel, de bouwkolos omgenaamd in Ganzenhoef. Overigens; de benaming van de buurt verliep op alfabet; moest je bij een straat met een D zijn, kon je die vinden tussen de C en de E.

Nog even wat bijladen op "de zaak", en toen kon ik vertrekken, vertrekken naar het oosten en het zag er niet al te vrolijk uit. Nog een klein stukje Duitsland in; reeds kwamen de eerste sneeuwvlokken mij tegemoet; een eerste winterse speldenprik; hoe zal 't aflopen van de week?

Zo eindigde de dag.

Gisteren.

Aldus schreef ome Willem.

Dinsdag 21 januari 2014

Het zwijgaccent.

Het is bekend uit diverse talen, het verschil tussen zwijgen en spreken en doorgaans, of beter; altijd wordt het zwijgen van meer waarde geacht dan het spreken; silence is golden, zwijgen blijkt immer weer goud te zijn.

Uiterst vroeg denderde ik weer voort, slechts een enkele witte sneeuwvlok spatte op de voorruit; wel veel nattigheid in vorm van regen; zwartgrijze lucht, achter de vrachtwagens enorme opzweepende waterwolken; de gisteren nog even terloops gewassen oplegger werd ferm bezoedeld; zo passeerde ik Dortmund, Unna en Soest, nog in het donker zag ik links van mij de lichten van Kassel; toen begon het traag te dagen.

Nu wordt er heel wat afgeleuterd op deze aarde, in een drie jaar tijd wordt de mens, na zijn geboorte, het spreken geleerd, praten, napraten, redeneren en discussiëren, soms op onafgebroken wijze en het heeft er veel van weg dat de mens zijn hele verdere leven nodig heeft om dat spreken, wat hij in zijn kindertijd heeft geleerd, weer af te leren.

Een paar bolletjes bij de bakker in Witzenhausen, de weg op naar Arendshausen en even later doorkruiste ik het oude D.D.R., langs Mülhausen en Bad Langensalza terwijl het naarstig begon te sneeuwen, sneeuw dat nauwelijks op de weg bleef liggen, maar de omliggende geploegde knollenlanden steeds witter kleurden.

Maar is zwijgen zo anders dan spreken? Of anders; waarin onderscheidt zich het spreken van zwijgen; en dit overdenkende tijdens het doorklieven van de sneeuwjacht kwam ik tot de ontdekking dat er geen principiële verschil bestaat: zwijgen is spreken zonder woorden, zo u wilt, zonder geluid.

Thüringen, de oude Freistaat, eigenlijk pas vorm gekregen rond 1920 en ontstaan uit een aantal oude vorstendommen, en ik passeerde de hoofdstad Erfurth, vervolgde mijn weg tot nagenoeg het uiterste van deze Freistaat vanwaar ik die andere Freistaat in reed, Freistaat Bayern en net over de -oude- grens, ook lange tijd de D.D.R.-grens, kwam ik rond één uur aan in het allereerste dorpje over die grens; Töpen, waar ik een paar paletten loste.

afwisselen kunnen. Kúnnen, maar vaak overheerst het spreken, gekakel en het gekrakeel dermate dat het zwijgen totaal wordt ondergesneeuwd, zo erg, dat ze aan het oor onttrokken wordt. Een totale afwezigheid van 't zwijgen; en de leemte, die men niet met woorden weet te vullen, vult men met versterkt jammerende gitaarklanken, onafgebroken trommelgeros versterkt door mega- of

microfoon; nagenoeg elke langsrijdende cabine, sedan of ander voertuig voert voortdurend, naast personen, onafgebroken klanken met zich mee; de klank van het zwijgen blijkt totaal afwezig. Ja, zelfs op fiets en motorfiets, de sportieve hardloper of wandelaar loopt met zwijgafwerende middelen in de oren rond.

Vanaf Töpen zocht ik de weg naar Selb weer op. De hele dag had ik de joeldoos nog niet aan gehad en op de grens met de Tsjechische Republiek begon het weer fors te sneeuwen. Tsjechië, waar ik niets laden of lossen moest, maar gewoon doorheen reed voor wat inkopen. Het maakte tenslotte niet zo veel uit; via de aan gene, in Duitsland lopende, snelweg, danwel via Cheb naar Waldsassen te rijden; onderweg deed ik een paar kleine inkopen voor collega's, daarna spoedde ik mij weer verder, het sneeuwen hield op en ik snorde het donker weer in; tot een vijftig kilometers voor Nürnberg, de eerste stad die ooit uit de lucht door Leni Riefensthal werd gefilmd in de propagandafilm Triumph des Willens.

De mens, tot spreken in staat, dient zijn woorden te wegen, en woorden mogen niet meer zijn dan een omlijsting van het goud dat zwijgen wordt genoemd. In het gouden raamwerk van het zwijgen dienen woorden louter om die stilte te omlijnen, te tekenen, eventueel met een vleugje muziek; meer is niet nodig.

Al het overige is overstemming, geleuter en gezwam, waarmee alleen de rede, en dan ook alleen de rede wordt geëerd; reden-eren.

Aldus schreef ome Willem.

Donderdag 23 januari 2014

Het jarenheen

Een jaar, alweer en jaar!

Weiden, Weiden in der Oberpfalz ligt halverwege, Nürnberg aan het einde van de Via Carolina, ook wel de Goldener Straße genoemd, de oude handelsweg naar Praag; gistermorgen vroeg spoedde ik mij naar het westelijke eindpunt van deze route.

Als een schim, weg, verdwenen, zo'n jaar!

Nürnberg, een naam met onduidelijke afkomst; Nur ein Berg of Neuburg, niemand die het weet, maar wel, dat de stad in de recente geschiedenis om diverse redenen bekendheid kreeg; het werd door de Nazi's belangrijk genoeg geacht om er enkele keren een "partij"-dagje te houden en in 1945 en '46 werden

hier de processen tegen 24 nog levende kopstukken van diezelfde partij gevoerd; 11 kregen de doodstraf, 3 werden vrijgesproken, één lieten ze lopen vanwege zijn slechte gezondheid en de overigen werden voor langere tijd opgesloten.

Als zand, als de liefde is een jaar; als je denkt dat je 't beet hebt, blijkt het tussen je vingers te zijn weggeleden: foetsie!

Daarnaast werd de stad bekend om zijn Adler, zo ongeveer de eerste stoomtrein die rond 1850 een eerste reis maakte tussen Fürth en Neurenberg; later heeft men zich geworpen op de speelgoedtreintjes, nog steeds wordt elk jaar in de Messe een speelgoedbeurs gehouden, en daar, juist daar, was rond acht uur het laatste losadres; de goederen uit de hoge Bijlmertoren werden hier als speelgoed uitgesteld.

Ach mijn lieve tijd! Waar blijven toch al die jaren! Waar snellen ze heen!!

Daarna terug, nu langs de werkelijk oude Via Carolina, een naam die vermoedelijk afkomstig is van de één of andere Karel die ooit hierover schreed, of wellicht poen beschikbaar stelde een goed kar-met-paard-weg aan te leggen; hoe dan ook, een niet te versmaden prachtige winterreis door de Oberpfalz, het gebied waar de grote musicus Willibert Gluck, later, nadat hij door paus Maximiliaan de zoveelste tot ridder was gemept, Willibert von Gluck, vandaan komt en het is begrijpelijk; de prachtige omgeving inspireert tot grote kunst, dicht-, componeer- danwel schrijverskunst; al mijmerend kwam ik aan te Weiden nadat ik onderweg even eine Tasse Kaffee dronk bij een transportbedrijf dat op de zeilen en achterdeuren mijn achternaam meevoert.

Zo voorbij, zo voorbij. Zelfs een nieuw jaar zo!

En omdat de lading niet klaar was, trok ik naast mijn rode wanten een dikke jas aan en trapte op mijn Harley naar het centrum, bewonderde daar de oude poorten, het oude stadhuis en verwonderde mij over de daagse drukte; alsof elke weideling maar tijd in overvloed had om door het stadje te slenteren: rond drie uur was ik teruggekeerd en begonnen we te laden, dat overigens tot het schemerdonker voortduurde.

Nooit, nooit eens een jaar dat terugkomt. Altijd, altijd gaat zij heen!

Zo kwam het, dat ik door het donker recht naar boven reed; dit keer niet over Tsjechië, op weg naar Hof, een stadje dat voor de "wende" geheel tussen de gordijnen werd ingesloten, maar thans langs doorgaande routen ligt; bijladen, en omdat ik aan de werktijd zat, ook maar meteen het voertuig verder stilgezet.

Een lemming, een lemming is een jaar. Ze begint, gaat voort, vier seizoenen lang en dan, dan stort ze zich neer in het ravijn van vergeten. Vanmorgen, wederom op

weg, inmiddels danste ragfijne sneeuw in het rond: "Wegwezen", mompelde ik en vertrok, de schimmige nacht in, door dwarrelende sneeuwvlokken, maar de weg was "schoon". Ondanks het vroege uur al veel verkeer, vooral vrachtverkeer, op de weg: dag en nacht zeulen de goederen heen en weer. Weimar, Erfurth, de sneeuw werd erger, ik sloeg af naar 't noordwesten, en nog voor Bad Langensalza had het verkeer slechts twee zwarte sporen tot zijn beschikking; het liep tegen zessen en steeds meer forenzen bevolkten de weg. Muhlhausen, en later de weg op naar Heiligenstadt; het sneeuwde niet meer en de het bleek, dat de sneeuw niet tot hier was gekomen. Na bijna vier en een half uur terug in Witzenhausen; tijd voor koffie. Zwarte koffie.

Vandaag de 23e, 23 januari, wat voor mij, beroepsmatig, altijd een gedenkwaardige dag zal blijven; twee collega's ontvielen ons, nu, een jaar geleden, deze dag; Superbertus, Bertus van Soest, en Joop, Joop Arentzen.

Straks weer verder, onderweg; zonder Bertus, zonder Joop; ooit kon je ze tegenkomen. Overal, en op elk moment van het jaar.

Aldus schreef ome Willem.

Nabij Weiden, een naamgenoot...

Woensdag 29 januari 2014

De Parnassus.

Opeens viel één van de geiten in een diepe kloof, de herder zag het nog net gebeuren en snelde naar rand van de afgrond, keek de diepte in; het dier bleek ongedeerd en met een uiterste inspanning wist hij, zoals het een goede herder betaamt, de grauwwitte geit te redden.

Niet lang daarna begon het diertje zich eigenaardig te gedragen terwijl ook de herder, nu hij even afgedaald was in de kloof, opeens in staat bleek vanuit het heden voorbij het toen en ooit te zien; het mirakel geschiedde.

Geschiedde aan de voet van de Parnassus; merkwaardigerwijs ook het adres waar in onze hoofdstad men recht tracht te spreken, een bombast gebouw, gelijkend op een laateeuwse bunker, gelegen in een woud van handelshuizen; torenflats op de Zuidas waar de nieuwe muzen huizen; in het binnenste huist het orakel, het orakel van Amsterdam dat ik vandaag raadpleegde.

Interessante zaak; een snelheidsovertreding, maar eentje waar de magistraat gehakt van wist te maken; de officier sputterde nog wat tegen, wilde de zaak aanhouden, maar "U dient de zaken goed en volledig aan te geven, en zo niet, is het einde verhaal", aldus het orakel!

Hoog, zo hoog! De toppen, de Lycorea en Tithoreea, vanuit Larisa en Lamia goed te zien, zijn doorgaans met sneeuw bedekt, ontspringende bronnen waar schrijvers en dichters hun inspiratie uit putten; de zaak gesloten en een collega die geld van de Nederlandse staat terug krijgt, tenzij de officier het hogerop, op 2500 meter, wenst te zoeken, maar dat zal ze, na de uitbrander van de Edelachtbare, wel uit haar hoofd laten.

Later op de dag kwam er een Siciliaan langs, e4, c5 maar onder het toeziend oog van Leeuw en Kreeft speelde ik het eigenaardige 2: Pe2 terwijl Jupiter de hele nacht naast de Stier in de Tweeling bleef staan; pas rond middernacht vertoonde zich Mars in het oosten, maar toen hadden mijn witte stukken met goede zetten de tegenstander allang overwonnen; in tegenstelling tot een niet doorzettende winter!

28 januari ging voorbij; de verjaardag van de oude professor, 103! Terwijl 127 jaar geleden de eerste echte steen voor de Parijse Eiffeltoren werd gelegd; later, jaren later volgt de bouw van de Mont-Parnasse; dichters en kunstenaars, schrijvers en filosofen: inspirerende Parnassus met het voorbij van ooit en toen: Serge Gainsbourg, Simone de Beauvoir, Smuel Beckett en, jawel, Jean-Paul

Sartre werden er begraven, als een L' Heritage van Maupassant die er eveneens te vinden is!

Alleen Pythia, misschien ook Aegeus en Themis lijken toegang te hebben.

Onbevoegde worden door Titanen zonder pardon gekookt; Da Vinci met Pegasusvleugelen; kijk uit, kijk uit voor de afgrond!!

De afgrond naast Parnassus.

Aldus schreef ome Willem.

Vrijdag 31 januari 2014

De doorbraak.

Een winterse nacht waaruit de laatste januaridag geboren wordt nadert haar einde; tijdens het naderen van het licht zag, jaren terug, de Markiezin van Veere, Gravin van Spiegelberg en Leerdam, het leven en, nog eerder, Franz Schubert; de nacht nadert, de nacht waarin de grote vloed Engeland, België, maar vooral Nederland overviel; de afgrijselijke Sint-Ignatiusvloed en omdat het schrikkeljaar is volgen er in 2014 vanaf die dag nog slechts 333 dagen tot haar voltooiing; als ons nog 333 dagen gegeven worden.

Neem de zonhoogten in acht, en waar is de maan? Omkeerdagen begeleiden het weer waarmee we februari ingaan, Jupiter verdween, samen met de Tweeling, naar het westen, op de vlucht voor de opgaande zon, Mars en Maagd minnen elkaar en lijken vrijspel te hebben; of toch niet! Een Schorpioen stuurt Saturnus op het tweetal af en in het oosten raast een grote onbekende voorbij.

Voor het eerst dat ik de vreemdeling waarnam, laag aan de horizon, ondanks de lichtvervuiling: een vreemd hemellichaam scheert tussen Zwaan en Adelaar als een Albatros voorbij: dat belooft weinig goeds.

Wiggelende sterren, naderend onheil: februari zal, gelijk januari, dit jaar zacht zijn, en wij, sussend in een milde winterslaap; worden we, weer door het weer alweer op het verkeerde been gezet?

De grootste werkloosheid ooit in Spanje en Italië, dalende -geld-koersen (o.a. Venezuela, Turkije), een tsunami van sluitende winkels, onrust in Arabië en

Oekraïne en het spoedig uiteenspatten van de Chinese zeepbel, de gevolgen zullen ons wreed en onverhoeds uit de slaap wekken; Utopia verder weg dan ooit.

Ondanks het stijgende en hoog blijvende water zagen slechts weinigen de ramp van 1 februari aankomen; of anders: iedereen zag, kón het zien, maar veronachtzaamt het voorteken: 31 januari begon, zoals vandaag 31 januari begint. Reeds in de avond braken de eerste dijken door!

Doorbrekend daglicht is nog steeds geen garantie voor een goede afloop!

Aldus schreef ome Willem.

Maandag 3 februari 2014

De weektaak.

Hoe gaat de tijd weer verder, hoe drijft de week ze voort? Zaterdag, zaterdag haalde ik het voertuig reeds, de Daf "CX" waarmee ik vanmorgen vertrok, wederom de "wijde" wereld in, nauw begrensd door "rij"-tijd; hoe laat was het? Drie, vier uur?

Donker, in ieder geval nog nacht, licht vriezend. Op de sloot langs de weg, opweg naar het Dafje toe, lag reeds een laagje ijs; de dunne schil spiegelde er zich vanuit hoge sferen in; ze was er weer, de maan, en zo, zó vertrok ik, eerst richting Arnhem, Nijmegen, dan door; Venlo.

Ze moest er zijn, de kleine dwerg, maar zou ik haar nog zien? Zichtbaar, vanaf een uur of vijf, laag aan de oosthemel, maar deze nacht niet; ondanks de wolkloze lucht bleek het net te nevelig; de kleine, naamloze, komeet; deze nacht schoof ze onzichtbaar aan mijn oog voorbij; tot april, mei misschien, zal ik haar volgen, kúnnen volgen; daarna niet meer; verdwijnt ze, aan elk oog onttrokken, weg, ver weg opweg naar niemand. Inmiddels was ik Euskirchen alweer voorbij, denderde door, en net voor Koblenz, bij Brohltal, pauzeerde ik een wijle, overdacht de absurde situatie waarin de mens verkeert.

Is 't niet vreemd en eigenaardig? Want terwijl kennis afneemt, neemt wetenschap en techniek evenredig toe; wist elk van mijn collega's waar, en vooral, hoe zij of hij ergens heen ging; voortschrijding der techniek maakte, dat de meesten nauwelijks meer weten waar ze zich bevinden. Techniek is dus niet gebaseerd op toename van kennis, maar een cultuurloze neerslag met betrekking en relatie tot de omgeving en verre, verre van neutraal. Na een uur verliet ik Brohltal, snelde voort, de "61" af, en na de Hockenheimer Ring een tijdlang richting Bazel; winter, kale bomen, maar nergens sneeuw, zelfs niet een restje; we beleven een

eigenaardige winter; Offenburg naderde, alwaar ik linksaf het Zwarte Woud in reed.

Maakt de navigatie het onverstand in 's mensen brein gereed, techniek is verre van neutraal, ja, ze boezemt onheil, in haar de Wil tot Macht; sinds enkele jaren worden we overal gevolgd, gescand, gepiept, geflitst, bekeken; louter gevolg van wetenschap en techniek en deze occulte relatie drijft naar een afgrijselijk doel; dat is: de volstreekte beheersing der dingen en daartoe wordt alles geobjectiveerd en genivelleerd en het onherroepelijke gevolg hiervan is het verval van normen en waarden; een techniek die egaliseert tot massageest.

De nog levende Sovjetsbonzen en Stasi-majoors onder ons likken aan hun vingers als ze onze moderne tijden, met al haar "mogelijkheden" aanschouwen.

Schuilen, schuilen wilde ik, kon ik, in het Zwarte Woud, tussen de hoge bomen, de groene weiden in ogeschouw, maar aan het technisch oog kan ik me niet, nooit meer, onttrekken: Haslach, Hausach, een tijdlang langs de Kinzig, maar dan, plots, klimmen, omhoog en waar ik de eerste resten zag, witte resten van oudgevallen sneeuw, en niet lang daarna denderde ik over de snelweg naar Singen, wederom links af, de Bundesstrasse langs Überlingen en Meersburg, ja, langs de Bodensee af onder doorbrekend nevelig zonlicht; in Friedrichshafen even tanken bij een Shell en achter de kassa een enorme Duitser met een imposante Mercedespenz.

Daarna verder, nog net een klein uurtje en spoedig kwam ik borden Bregenz tegen, het enige Oostenrijkse stadje aan de Bodensee en voor 1800 vanuit het noorden nauwelijks bereikbaar: schitterend was het vergezicht over het meer, de achtergelegen, in nevelen gehulde Zwitserse bergen, het techniekloze spiegellicht van de enorme watervlakte.

Nog was de avond niet gevallen toen ik stilstond langs de Zwitserse grens, langs de Rijn, in Hohenhems; even wandelen, het was niet koud en alleen op hoge bergen witsneeuw te zien.

Dan naar binnen, daar, aldaar, waar 't altijd goed toeven is: Hirsch, vermoedelijk eentje aus dem Felde, ik liet het me smaken.

Wat dan? Ben ik maf? Een waanzinnige? Een idioot? De maskerade van het rondom alom ineensstortende wordt geraffineerd gespeeld, gedanst; en ondertussen snurk ik temidden van meerdere weggeuzen; wachtend op de dag van morgen, verder voort, steeds verder weer de week weer in.

Zoals elke week voor mij een weektaak heeft.

Aldus schreef ome Willem.

Dinsdag 4 februari 2014

Die Mutti

Wat was ze oud geworden, en toch, ze was nauwelijks veranderd; een jaar geleden bezocht ik het etablissement ook al even, net voor Klaussen, en vandaag zat ze in haar eentje de krant te lezen toen ik binnenliep; haar vuurrode wangen, ze had altijd al rode wangen. Dun, nog niet helemaal grijs haar, oplettende ogen; ze glimlachte toen ze van de krant opkeek en mij zag.

Vorarlberg en Tirol had ik reeds achter me gelaten: ik had er weinig van gezien dan slechts hier en daar wat contouren; ik verwonderde me over zo weinig sneeuw; na Telfs brak het daglicht door en ik blikte naar de richting van de Brenner: open lucht daar, dat zag er goed uit, al werd die open plek omringd door duistere wolken.

Lange tijd ging het ook goed, tot boven aan toe, maar toen ik Italië binnenreed werd ik door een hevige sneeuwbuï overvallen; zicht tot nauwelijks 200 meter; dat moest zo toch geen dag duren.

Dat deed het ook niet, integendeel; even na Vipiteno was 't alweer over, in zoverre, dat de sneeuw als regen naar beneden kwam: en allengs werd ook dat steeds minder.

Na Bressanone (Brixen) sloeg ik af, volgde de "oude" weg om even bij Rudy te stoppen voor de eerste cappuccino, het café ook dat ooit vol hing met talrijke foto's die chauffeurs meebrachten en door de eigenaar, Rudy, een plaats kregen aan de wand, oude foto's die, toen de dochter de zaak overnam, van de muur werden verwijderd.

Even, vluchtig, een paar minuten, veel tijd had ik niet: Rudy sliep nog en ik wisselde met Mutti oude herinneringen uit terwijl ik mijn Cappuccino opdrank.

Toen ging ik weer, snorde genoeglijk over de secundaire weg en genoot, helemaal toen ik op de hogergelegen snelweg een lange file zag staan, 8, 9 kilometer lang; bij Bolzano kwam ik even de snelweg op; het regende, bleef regenen, terwijl in de enorme brede vallei van de Adige tussen wederzijdse bergen in prachtige horizontale nevels dreven, honderd, honderdvijftig kilometer lang en in gedachten zag ik Goethe op zijn reis naar Italië langskomen; vanaf Trens (Trento) volgde ik weer de oude heerbaan, de route door zovelen vanuit het noorden, meestal op weg naar Rome, gebruikt en nu, vandaag bleek ik zowat de enige; vanaf mijn positie blikte ik zo nu en dan richting snelweg waar steevast een lang, langzaam voortbewegend lint van weggeuzen was te zien.

Het ging voorspoedig; en koud was het niet; ééntje bij Verona, ééntje bij Brescia en nog een laatste bij Bergamo, drie cliënten dus, kreeg ik er nog uit vandaag.

En net op het moment dat ik een eenvoudige knaagschuur naderde, werd ik staande gehouden door plaatselijke agent die niet kon begrijpen dat onderaan mijn "tacho"-uitdraai ik gisteren 10 rij-uren had maar bij optelling van de uren hij niet verder dan negen kwam. Het kostte me ruim een half uur, maar toen had ik hem er eindelijk van kunnen overtuigen dat $4 + 3 + 2 + 1$ toch echt tien was.

De tijd gaat voort; "Mutti" in klaussen vertelde van 83 jaar, Rudy reeds 87; in Dalmine, nabij Bergamo, voor de zoveelste keer een nooit vervelend gerecht; spaghetti al alio e olio picante, en ook deze keer smaakt het uitstekend.

En onderwijl, als andere disgenoten al etend naar de te hard aanstaande televisie kijken, smikkel ik van de slierten en denk terug aan toen; toen Mutti voor 't eerst, jaren geleden, mij dit gerecht voorschotelde.

Aldus schreef Ome Willem

Woensdag 5 februari 2014

De spirellibocht

Zelfs op gewone wegen komt het zelden voor, en áls het al voorkomt, vrijwel altijd in berggebied; in Zwitserland en Frankrijk ken ik twee spoorlijnen die het hebben. Maar wegen? Nee, danwel nauwelijks.

Wie ergens, in of nabij Milaan moet wezen, doet er goed aan, zo mogelijk, er vroeg naar toe te rijden, vroeg, voordat het te vele verkeer er losbarst. Zo ook ik, in de vroege morgen; net even voor zessen verliet ik Dalmine en een half uurtje later stond ik in de buurt van de klant in Pallazola Milanese, niet als enige te wachten op het ogenblik dat het lossen zou beginnen.

De hele nacht had het geregend en dat weer zou zich vrijwel de hele verdere dag voortzetten. Soms, een enkel moment, was het even droog, zoals om half negen, toen ik mijn eerste palletje kon lossen en ik verder mocht, op weg naar een tweede adres. Daar zou ik even voor moeten kachelen, mij eerst uit Milaan moeten weten te wurmen en langs een nogal sluisperige route wist ik de piedimontanga, de bijnaam van de snelweg die langs de voet van het Alpenmassief werd aangelegd

en als één van de oudste snelwegen van Europa bekend staat (anno 1933!), op weg richting Turijn, te bereiken, niet ver, want bij Novara verliet ik haar spoorslags, snorde een stuk over de SS, de superstrada naar Vercelli.

Naast regen werd nu ook mist, soms wel erg dichte, mijn deel; het kan spoken op de vlakte van de Po, en het leek dan ook alsof witte onheilsgeesten er die dag de scepter zwaaiden over de sompige, kale velden; halverwege de morgen draaide ik de in nevelen gehulde snelweg naar Alessandria op en passeerde een door grijze mist gehulde Po terwijl mijn voorruit voortdurend geteisterd werd door regenwater.

Voor voornoemde stad er af, dan de aloude weg op naar Asti; de mist verdween grotendeels, maar midden op de dag leek het wel avond; er moest boven mij wel een enorm dik pak wolken schuil gaan die het daglicht voor een groot deel verborg.

Tussen Asti en Alessandria vond ik, net voor de middag, mijn tweede klant die ik er nog uit kreeg, waarna ik verder ging, over de SuperStrada 10, langs en door Asti en tot aan Villanova. Maar stelt u zich van het super der strada niet al te veel voor. Dankzij de naastgelegen snelweg is ze nagenoeg uitgestorven, weliswaar doorgaand, maar niet al te breed, meestal zonder lelijke vangrail, een weg, zo weggelopen uit de jaren zestig; alsof ik terug reed, terug in de tijd.

Net over enen kwam ik aan te Nichelino, onder de rook van Torino, bij de derde klant; een tuincentrum, maar die bleek tot drie uur gesloten. Dat was me te gortig; ik draaide om en snorde naar de laatste losklant die daardoor natuurlijk voorlaatste werd, ook onder de rook van Turijn, die klant waar ik een tijdje terug naarstig naar op zoek was, maar nu natuurlijk meteen wist te vinden; Orbassano, en daar raakte ik vier paletten snel kwijt; toen weer terug en het was nog voor drieën dat ik er aankwam. Grappig, want het hek ging meteen open en ik achterwaarts naar binnen; half vier kon ik weer verder, leeg, op weg, door de stromende regen, naar een laadadres.

Dat adres bevond zich enkele uren verder, ver weg aan de kust, en vanwege het slechte weer moest ik er een heel stuk voor omrijden; ik had de tunnel du Tende kunnen nemen, via Cuneo langs Limone. Daarvoor zou ik dan eerst exact mijn hoogte moeten weten, met gezakte luchtvering nergens hoger dan 3.90 meter, anders kom je daar niet onderdoor. Ook de onder normale omstandigheden goed te rijden weg Ceva-Imperia liet ik, met zoveel neerslag, wel uit m'n hoofd, dus besloot ik de voormalige Via Morte, de oude dodenweg, te nemen, genoemd omdat er, toen een groot deel van die snelweg uit twee- en soms driebaans, met in het midden een via suïcidale, bestond, nogal wat lui door rokeloos snorren er het leven achterlieten, de autostrada naar Savona te nemen. Niet helemaal, want even

reed ik Via Trinita de oude weg naar Mondovi op voor wat boodschappen, maar daarna rolde ik verder, na Ceva de hoogte in; waar regen weldra sneeuw werd, machtig veel sneeuw terwijl het zicht ernstig werd belemmerd.

Overigens niet zo heel lang, een kilometer of vijftien, baggeren over twee sporen, met een lege truck geen sinecure en ik leek het enige, nog rijdend voertuig in de omgeving te zijn; was het het weer? Of dan toch de crisis?

De weg naar Savona, en wie ze kent weet het; slingerend door de bergen, de "andere" weghelft soms niet, soms rechts te zien, draaien en tunnels; de sneeuw hield aan tot Millisimo, het hoogste punt en de grens met Ligurië; vanaf daar regen, stortregen, geen weg meer, maar een wildwaterbaan; hier had ik meer aan een sloep dan aan mijn fiets!

Het te veel vallende water gebruikte de tunnels nu als afvoerbuis, een waterschuiver') lag op de loer; de wolken leken eeuwig, rijk gevuld, want het water bleef maar komen.

Dan, dan begint het, een twintig kilometer voor Savona, de enige die ik, althans op een snelweg, ken; volgens mij ook werkelijk dé enige, de spiraalbocht, een soort artistiek wereldwonder, iets, dat je alleen in Italië verwacht. Met een enorme lus voer ik, nu eens in letterlijke zin, naar beneden, steeds maar naar rechts draaiend en na enkele kilometers en honderden meters lager draaiend onder het hoger gelegen gedeelte door vanwaar ik net gekomen was: de enige snelwegspiraalbocht, ter wereld. Enkele kilometers later sloeg ik rechts af; nog een goed uur, zovend door donker, plensregen en vele tunnels.

Rond achten kwam ik aan te Bordighera, niet ver van 't laadadres waarvoor ik toch luttele kilometers omreed, parkeerde de truck en constateerde dat de wolken leeg waren; het regende niet meer. Sterker nog; vanachter een laatste flard verscheen, tussen verre spiraalniveaus door, een bijna halve maan; de lucht klaarde!

In de buurt een Locanda; ik slenterde binnen en vond, dat het tijd was voor een maaltijd.

Op de lijst stonden typisch Italiaanse gerechten, spaghetti, tagliatelle, lasagne en anderen. Dit keer nam ik spirelli, een spiraalgevormde spaghettisoort.

Wellicht dat de ontwerper van de autostrada destijds hierdoor op een idee werd gebracht.

Aldus schreef ome Willem.

') Aquaplanning of zo. Maar ik haat on-Nederlandse woorden! En dan het tweede deel, zeg!

Routekaartje, ca 1200 liter brandstof, 2900 kilometers 3 – 7 februari.